

Լ Օ Ր Ն Է Յ

(ՀԱՅՆԷԻՑ)

Ինչո՞ւ հոգիս այսպէս արտում ,

Տխուր է ու թախծալի .

Գլխիս միջին պտըաում է

Մի հին զրոյց անցեալի :

Թարմ է օդը երեկոյեան ,

Վազում է Րէյնն անբարբառ ,

Եւ վալլում է ոսկեղօծւած՝

Բարձր սարի վեհ կատար :

Ժայռի գլխին նստած է կոյս

Ոսկեհանդերձ , աննման՝

Եւ սանրում է դիտակները

Ոսկեթել ու գիւթական :

Սանրում է նա ոսկէ սանրով

Ու երգ ասում ներդաշնակ ,

Եւ այն երգի մեղեդին է

Դիւթի՛չ , զօրե՛ղ , անուշակ :

Երգիչն ահա նաւակի մէջ՝

Վայրի վշտով պաշարւած ,

Էլ չի տեսնում ժայռն ու քարը —

Վեր է նայում հըմալւած :

Կը կըլանե՛ն ալիքները

Լուղորդին ու նաւակը —

Կը կործանի՛ նոցա իսպառ

Լօրեւէյի նըւագը ,

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆ